

Víctor-M. Amela - Ima Sanchís - Lluís Amiguet

Dani Ku, aventurer

Tinc 40 anys. Vaig néixer a Barcelona i visc recorrent el món. Era informàtic. Política és tolerància; hi ha moltes perspectives diferents per entendre la mateixa cosa. Soc escèptic, crec en mi mateix, en les persones i en els somriures. Apropar-me a la mort em va fer estimar la vida; va ser la meva sort

“No ets l’únic que pateix, construeix amb el que tens”

LV

Tots tenim dues vides? Això diu Confucí, i que la segona comença quan entenem que només en tenim una. La meva va començar quan vaig tenir un càncer als 17 anys.

Un tumor en una cama.

Sí, de la mida d’una pilota de tennis, i el primer que vaig sentir d’un metge és que me l’havien de tallar. Malgrat tot, i que vaig estar un any en un hospital, en tinc un bon record.

Per què?

Vaig intimar amb molts nens. Era el més gran de la sala d’oncologia pediàtrica i em divertia entretenint-los. Per desgràcia, molts van morir, passa a cada instant al planeta.

Què va canviar?

La meva manera de veure la vida: no ets l’únic que pateix, construeix amb el que tens. Jo no podia sortir d’allà i queixar-me de la vida rutinària quan havia conviscut amb nens que van morir a l’habitació del costat.

És dur recordar la seva última mirada, i no volem ni pensar que això està succeint a cada instant. La mort no és una cosa que correspon a la vellesa, sinó que pot arribar en qual-

sevol moment. Vull aprofitar el temps, vull i he de passar-m’ho d’allò més bé.

Va guarir del càncer i se li va morir la mare.

Estàvem molt units. La mare va patir molt la meva malaltia i el càncer sí que la va matar. Jo tenia 21 anys. El meu pare va morir quan jo tenia dos anys, també de càncer.

Perdoni, és una vida molt dura.

Em continuo considerant un privilegiat. Continuo lluitant contra la malaltia, però no tinc símptomes i puc gaudir de la vida, cosa que el pare i la mare ja no poden fer.

La seva cama no funcionava.

Tinc un tros de fèmur artificial i amb prou feines múscul. Una eminència em va salvar la cama i vaig poder gaudir de coses inimaginables.

Va acabar corrent ultramaratons.

No vaig creure mai que podria córrer ni un quilòmetre, anar-me superant era una recompensa. Vaig acabar fent curses de muntanya i després vaig pujar a la bicicleta sense saber si la cama fallaria.

Però què va canviar al seu cap?

Després del que he viscut, la dinàmica depredadora de la vida de les ciutats, el fet de no te-

Benvinguts els canvis

El càncer li va arrabassar el seu pare quan tenia dos anys i la mare quan en tenia 21, després que ell, amb 17 anys, salvés la cama d’un tumor de la mida d’una pilota de tennis. Amb una discapacitat reconeguda, fa nou anys que roda pel món amb bicicleta; pel camí va trobar nòvia i dos càncers més. “Malgrat això –escriu al seu web–, no cediré mai en el meu afany de recalcar a la meua gent propera la importància de l’actitud davant les adversitats, d’aprofitar el temps en allò que ens fa gaudir, i de no perdre la noció del que és veritablement important en aquesta vida. No temeu els canvis. No accepteu res que no us faci sentir bé i no deixeu de remar, fins i tot a contracorrent, cap als vostres somnis. Això és massa curt”. Dani Ku participa en les Jornades IATI dels Grans Viatges, a Barcelona el 6, 7 i 10 de juny.

nir temps per veure els amics, aquelles rutines tan voraces que provoquen un buit, i la infelicitat que veia al meu voltant, em van empenyer a fer una cosa diferent: recórrer món.

No s’ho havia plantejat mai?

Pensava que per viatjar pel món calien molts diners, però em vaig llançar a creuar Espanya en bici i ja n’acumulo nou anys pel planeta.

Què l’ha sorprès més?

La humanitat de molta gent, que m’ha regalat tants moments emotius i rics.

Els urbanites tenim la sensació que el món és hostil i perillós.

Jo també ho pensava. La por és l’incapacitant més gran que hi ha en la nostra vida. Ser a prop de la mort em va fer valorar que aquelles pors eren efímeres.

Va pel seu tercer càncer.

Fa dos anys i mig vaig tenir càncer de còlon i ara un amb mal pronòstic, una carcinomatosi peritoneal que tractem amb quimioteràpia, però per fortuna no em trobo malament. Tot el que vingui és un regal. He après a acceptar aquestes situacions.

Molts veuran la seva vida com un cúmul de desgràcies successives.

He après a adaptar-me, a acceptar les sotragades. Fa nou anys que compleixo un somni. Si la vida està feta d’emocions, no vaig trobar cap altra manera de col·leccionar-ne més.

Què busca?

Que cada dia sigui intens, bons sentiments que perduren en la meua memòria. La motivació i la passió us poden portar fins on no pensàveu. Gaudeixo de la incertesa, de no saber què hi haurà després del pròxim revolt.

Què és l’important en la vida?

L’essencial està en les coses més bàsiques, per exemple, la gent que estimem i que a vegades, en aquesta societat, no els podem dedicar el temps que requereix.

És cert.

Hem de poder prendre un cafè amb un amic sense que sigui un esdeveniment, fer-li una abraçada. No tenim temps, però tenim un món ple de distraccions.

Ho ajornem.

Hem de dedicar temps a fer-nos preguntes, a reflexionar de com ens sentim, què volem fer amb el nostre temps, per què estem enfadats o no podem dormir. Tinc amics molt joves que prenen pastilles per dormir, un símptoma de la neurosi d’aquesta societat.

Té raó.

La nostra ment associa la mort amb a la vellesa. Però malauradament, quan hi convius, saps que pot arribar en qualsevol moment. I això et fa tocar de peus a terra, saber apreciar cada moment i no posposar. Posa una data als teus plans, a la teva motivació, perquè això de viure és un passeig molt curt.

IMA SANCHÍS

Subscriu-te a La Vanguardia i refresca’t amb els teus propis smoothies i gaspatxos

Subscripció mensual
De dilluns a diumenge

TOT PER NOMÉS
39€/MES

+ BRAUN

**Batedora de got
BRAUN PowerBlend 3**

Regal valorat en
89,90 €

Subscriu-t’hi al **933 481 482**

Escaneja el codi QR i subscriu-t’hi

LAVANGUARDIA